Waar is het fiere België van weleer?

Door Frank , 1 september 2026

Waar is het fiere België van weleer?

Door Frank Dumon

Deel 1: De Diagnose van Stilstand – Hoe België zijn Industriële Ziel Verloor

Wie vandaag de dag door de Vlaamse en Waalse gewesten rijdt, ziet hier en daar nog de skeletten van een voorbije tijd: verlaten fabriekshallen, dichtgeslibde dokken en verroeste spoorlijnen die ooit de levensaders van onze welvaart waren. Als 79-jarige ingenieur kijk ik naar dit landschap niet met louter nostalgie, maar met een diep gevoel van onbegrip en verontwaardiging. Wat we vandaag ervaren als 'stilstand', is in werkelijkheid het eindresultaat van decennia aan bewust, verkeerd politiek strategisch beleid. We hebben onze industriële ruggengraat niet per ongeluk gebroken; ze is ons afgenomen.

De Trots van het Vakmanschap: Een Terugblik op de Jaren 70

In de jaren zeventig draaiden de fabrieken op volle toeren. België was een land dat *maakte*. We bouwden kerncentrales die onze energieonafhankelijkheid garandeerden. Onze scheepswerven, zoals die in Hoboken of Antwerpen, waren bakens van technische innovatie waar schepen van wereldformaat de helling af rolden. In de fabrieken stonden arbeiders en ingenieurs zij aan zij, verenigd door een gedeelde trots op hun vakmanschap en technische kennis.

Er heerste een cultuur van oplossingen bouwen, niet van problemen beheren. Een ingenieur of een geschoolde arbeider was een gerespecteerd lid van de samenleving, omdat iedereen begreep dat hun werk de fundamenten legde voor de welvaart van het land. Er was een duidelijke, tastbare vooruitgang. We keken naar de toekomst met ambitie, niet met angst.

De Grote Vergissing: Geplande De-industrialisatie

Die vooruitgang is niet gestopt door een gebrek aan middelen of talent, maar door een ideologische koerswijziging. Stap voor stap werd een strategie van de-industrialisatie doorgevoerd, verpakt in mooie woorden als 'diensteneconomie', 'flexibilisering' en 'groene transitie'. De zware industrie werd weggehoond als 'vuil' of 'verouderd', terwijl de politieke elite in Brussel en Europa zich terugtrok in kantoren om financiële constructies te beheren in plaats van goederen te produceren.

> Met het wegtrekken van de industrie verdween ook de kennis. Generaties van technisch onderlegde vakmensen zijn met pensioen gegaan zonder dat hun expertise werd overgedragen. Wat overblijft, is een economie die drijft op speculatie, tussenpersonen en een opgeblazen overheidsapparaat, terwijl de capaciteit om daadwerkelijk iets te produceren systematisch is afgebroken.

Geopolitieke Blindheid: Het Afwijzen van een Win-Win met Rusland

Deze economische zelfverminking werd verergerd door een fatale geopolitieke blindheid. Een rationele, op de feiten gebaseerde strategie zou hebben ingezien dat België en Europa een natuurlijke, complementaire relatie hadden met buurland Rusland. Rusland beschikte over wat wij nodig hadden: een overvloed aan goedkope, betrouwbare grondstoffen en aardgas. Wij beschikten over wat zij nodig hadden: technische expertise, ingenieurskunst en industriële capaciteit.

In plaats van deze logische win-win relatie te koesteren en te versterken, koos de Europese politieke klasse voor een pad van ideologische confrontatie. Door de brug met Rusland op te blazen, hebben we onszelf vrijwillig afgesneden van de energie-

en grondstoffenbasis die onze industrie draaiende hield. De gevolgen zijn vandaag pijnlijk duidelijk: torenhoge energiefacturen, wegtrekkende industrie en een bevolking die de rekening betaalt voor een buitenlandse politiek die de eigen welvaart opoffert aan abstracte, moralistische dogma's.

De Prijs die We Vandaag Betalen

Het resultaat van deze verkeerde politieke strategie is de stilstand die we vandaag ademen. De infrastructuur veroudert, de eerstelijnszorg kreunt onder het gewicht van bureaucratie, en het onderwijs produceert steeds minder jongeren met een degelijke technische of wetenschappelijke basis. De staatsschuld blijft groeien, niet omdat we investeren in de toekomst, maar omdat we het verleden proberen te financieren met geleend geld.

Als ingenieur weet ik dat je een machine niet kunt laten draaien als je de brandstof afsluit en de onderhoudsbeurten overslaat. België is die machine. De zelfvoldaanheid waarmee de huidige politieke en media-elite deze achteruitgang blijft negeren of goedpraten, is voor mijn generatie moeilijk om aan te zien. Wij weten immers hoe het *wel* kan. Wij hebben het gebouwd.

Deel 2: De Rekening van de Toekomst – Hoe België zijn Energie en Economie Verkocht

Als ingenieur en voormalig vakbondsafgevaardigde bij Gazelco/ACOD in de aardgascentrale van Statoil (nu Gassco) heb ik de kernuitstap van binnenuit meegemaakt. Ik stond aan de frontlinie van een strijd die we destijds verloren hebben, maar waarvan de gevolgen vandaag elke Belg in de portemonnee voelt. Toen de beslissing viel om onze energie-infrastructuur te verkopen en onze kerncentrales te sluiten, zei ik het destijds luid en duidelijk: **"Eerst verkoopt men de melk aan de Fransen, en nu de koe."** Voor die uitspraak heb ik veel problemen gekregen. Maar de tijd heeft mij in het gelijk gesteld.

De Kernuitstap van Verhofstadt: Een Daad van Economisch Vandalisme

In 2003 keurde premier Guy Verhofstadt de wet op de kernuitstap goed. Deze wet bepaalde dat alle Belgische kerncentrales na een levensduur van 40 jaar gesloten moesten worden. Op dat moment produceerde kernenergie ongeveer 60% van onze elektriciteit. Het was een beslissing die niet gedreven werd door technische of economische realiteiten, maar door ideologische overwegingen en politiek opportunisme.

Als ingenieur wist ik wat dit zou betekenen: we zouden onze goedkoopste, meest betrouwbare en koolstofarmste energiebron opgeven. In ruil daarvoor kregen we beloftes over "hernieuwbare energie" die toen nog in de kinderschoenen stonden, en een grotere afhankelijkheid van fossiele brandstoffen – vooral aardgas uit Rusland en Noorwegen. Het was een ruil waarbij we alleen maar konden verliezen.

De Verkoop van de Kroonjuwelen:

Terwijl de kernuitstap werd voorbereid, gebeurde er iets anders dat minstens zo schadelijk was: de privatisering en verkoop van onze energie-infrastructuur aan buitenlandse spelers. Systematisch werden Belgische energiebedrijven, netbeheerders en strategische activa verkocht aan Franse, Nederlandse en andere buitenlandse conglomeraten.

Mijn uitspraak "**eerst de melk, dan de koe**" verwees naar dit proces: eerst verkochten we onze energieproductie (de melk), en daarna verkochten we de infrastructuur zelf (de koe). Het resultaat is dat België vandaag de dag nauwelijks nog zeggenschap heeft over zijn eigen energievoorziening. We zijn afhankelijk geworden van buitenlandse eigenaars die hun winsten naar het buitenland repatriëren, terwijl de Belgische consument de rekening betaalt.

De Gevolgen: Een Energiecrisis die We Zelf Hebben Uitgelokt

De wet van 2003 heeft geleid tot precies wat velen van ons destijds voorspelden: een grotere afhankelijkheid van fossiele brandstoffen, hogere energieprijzen, en een vertraging van de energietransitie. Toen de geopolitieke spanningen met Rusland

escaleerden en de gasprijzen explodeerden, stond België met lege handen. We hadden geen kernenergie meer om op terug te vallen, geen eigen gasproductie, en geen strategische reserves.

De politieke discussie die volgde – met verschillende pogingen om de sluiting van de reactoren uit te stellen – was een cynisch schouwspel. Dezelfde politici die de kernuitstap hadden doorgedrukt, kwamen nu terug op hun beslissing, maar tegen een veel hogere prijs. De uitstel van de sluiting van Doel 3 en Tihange 2 kwam er pas toen de energiecrisis onontkoombaar was geworden, en zelfs dat gebeurde met vertragingen en compromissen die de effectiviteit ondermijnden.

De Staatsschuld: De Rekening die We Doorschuiven

> De energiecrisis is slechts één onderdeel van een groter economisch drama. België leeft structureel ver boven zijn stand. De staatsschuld blijft groeien, niet omdat we investeren in de toekomst – in infrastructuur, in onderwijs, in onderzoek – maar omdat we het verleden proberen te financieren met geleend geld. We betalen voor een opgeblazen overheidsapparaat, arrogante en onbekwame politici, een onhoudbare diensteneconomie, zware pensioenverplichtingen, hoge schulden met stijgende rentelasten, stijgende inflatie, een uitgemolken bevolking en onverantwoorde subsidies die niemand meer kan uitleggen. Een geldverslindend Oosterweel project, waarvan de kostprijs zelfs niet openbaar is of opgenomen is in de lopende uitgaven, zijn daar voorbeelden van.

Als ingenieur weet ik dat je niet oneindig kunt lenen om een machine draaiende te houden die niet meer produceert. Op een gegeven moment komt de rekening. En die rekening wordt nu gepresenteerd aan onze kleinkinderen. Zij zullen de schulden afbetalen die wij hebben gemaakt, zonder de welvaart te genieten die wij hebben verspild. Zonder economie geen handelsoverschot en zonder handelsoverschot kun je geen opgeblazen diensten economie financieren.

De Illusie van de Diensteneconomie

De politieke elite heeft ons jarenlang verteld dat de toekomst lag in de "diensteneconomie". We zouden geen fabrieken meer nodig hebben, geen zware industrie, geen energie-intensieve productie. We zouden leven van financiële diensten, consultancy, en "kenniswerk". Maar een economie die niets produceert, is een economie die afhankelijk is van anderen. We zijn een doorgeefluik geworden in plaats van een productiecentrum.

De coronacrisis en de energiecrisis hebben deze illusie genadeloos ontmanteld. Toen de bevoorradingsketens hapten, toen de energieprijzen explodeerden, bleek dat een land dat niets meer maakt, ook niets meer heeft om op terug te vallen. We zijn afhankelijk geworden van China voor onze grondstoffen, van de VS voor onze illusoire veiligheid, en van de energiemarkt voor onze verwarming en elektriciteit.

De Les die We Niet Leren

Wat mij het meest frustreert, is niet dat we fouten hebben gemaakt – fouten maken is menselijk. Wat mij frustreert, is dat we de lessen niet leren. De kernuitstap wordt nu deels teruggedraaid, maar met vertragingen en zeer hoge kosten en afhankelijkheid die we hadden kunnen vermijden. De verkoop van strategische activa wordt betreurd, maar niet teruggedraaid. De staatsschuld blijft groeien, maar er is geen plan om hem te verminderen.

Als vakbondsman heb ik geleerd dat je strijd moet leveren, zelfs als je weet dat je de eerste slag kunt verliezen. Maar ik heb ook geleerd dat je soms de verkeerde strijd levert, of dat je de verkeerde bondgenoten hebt. De politieke klasse van 2003 had de kennis, de middelen en de verantwoordelijkheid om een ander pad te kiezen. Ze hebben het niet gedaan. En nu betalen wij de prijs.

Deel 3: Het Morele Vingertje en de Geopolitieke Blindheid – De Disconnectie van Brussel met de Echte Wereld

In de vorige delen zagen we hoe België en Europa zichzelf economisch en energetisch hebben ontmanteld. Maar dit verval stopt niet bij de eigen landsgrenzen. Hetzelfde kortzichtige, ideologische denken dat onze fabrieken sloot, stuurt vandaag ons buitenlands beleid. De kloof tussen het Belgische en Europese mainstream discours – dat moreel hoogstaand pretendeert te zijn – en de werkelijke globale realiteit, is inmiddels een afgrond geworden. We leven in een geopolitieke droomwereld, en het ontwaken zal pijnlijk zijn.

De Terecht Mislukte NAVO-Agressie in Oekraïne

Het meest schrijnende voorbeeld van deze blindheid is

de oorlog in Oekraïne. Wat door de mainstream media en de politieke elite werd verkocht als een "strijd voor democratie", was in werkelijkheid een door het Westen geprovoceerde en terecht mislukte NAVO-agressie. In plaats van diplomatie te bedrijven en de legitieme veiligheidsbelangen van buurland Rusland te erkennen, koos de EU ervoor om zich volledig te laten domineren en uitbuiten door Washington.

Het resultaat? Een uitputtingsoorlog die we aan het verliezen zijn. Oekraïne is verwoest, de Europese economie is verlamd door de daaruit voortvloeiende energiecrisis, en de NAVO heeft aan strategische autonomie ingeboet. We hebben een nucleaire grootmacht in het nauw gedreven, in de naïeve veronderstelling dat economische sancties en morele verontwaardiging de loop der geschiedenis konden stoppen. De realiteit is dat de multipolaire wereld zich niet laat dicteren door Brussel.

De Impotentie van het Sanctiewapen: Rusland en Iran

De Europese obsessie met sancties onthult een diep gevoel van machteloosheid. Tegen Rusland zijn maar liefst 31.000 sancties afgekondigd. Een historisch ongezien aantal, bedoeld om de Russische economie "aan gruis te slaan". Wat is het resultaat? De Russische economie is gegroeid, het land heeft nieuwe handelsroutes gevonden met het Globale Zuiden, en de Europese industrie is de dupe geworden van de eigen, opgejaagde energieprijzen. De sancties werken niet; ze zijn een boemerang die de

eigen bevolking raakt.

Hetzelfde zien we bij Iran. Al 47 jaar lang onderwerpen we dit land aan wurgende sancties. Het doel was regime change of totale onderwerping. Wat zien we vandaag? Een onschuldig Iran dat, ondanks alle economische druk, technologisch en geopolitiek gezegeviert. Ze hebben hun eigen regionale as uitgebouwd en zijn een onmisbare speler geworden in de nieuwe wereldorde. Het Westen heeft 47 jaar lang in een vacuüm geschopt, blind voor het feit dat je soevereine naties niet kunt blijven vernederen zonder dat ze zich uiteindelijk verweren en organiseren.

De Weigering om een Multipolaire Wereld te Erkennen

De rode draad door dit alles is de psychologische weigering van de Europese elite om te aanvaarden dat de unipolaire wereld, waarin het Westen de regels dicteerde, voorbij is. De opkomst van BRICS+, de onafhankelijkheid van het Globale Zuiden en de economische zwaartekracht van Azië worden in Brussel genegeerd of afgedaan als "autocratische bedreigingen".

In plaats van een win-win relatie aan te gaan met opkomende machten, kiezen we voor de rol van de verongelijkte hegemoon. We eisen dat de rest van de wereld zich schaart achter onze morele kaders, terwijl we zelf de internationale wetgeving schenden wanneer het ons uitkomt. Deze arrogantie isoleert Europa steeds meer. We staan aan de verkeerde kant van de geschiedenis, en de rest van de wereld kijkt toe met een mengeling van ongeloof en amusement.

De Oorverdovende Stilte Rond de Genocide in Gaza

Als het morele vingertje van de EU ergens zijn masker heeft laten vallen, dan is het wel in Gaza. Decennialang heeft het Westen de wereld de les geleerd over mensenrechten, internationaal recht en de bescherming van burgers. Maar zodra deze principes botsen met de belangen van hun belangrijkste bondgenoot, verdwijnt de "rules-based order" als sneeuw voor de zon.

De oorverdovende stilte van de Belgische en Europese regeringen rond de genocide in Gaza is het ultieme bewijs van hun morele bankroet. Terwijl men in Brussel snel is om Rusland of Iran te veroordelen, kijkt men gedwee toe terwijl duizenden onschuldige burgers, waaronder tienduizenden kinderen, worden vermoord. Die dubbele standaard heeft het vertrouwen van het Globale Zuiden in het Westen voorgoed kapotgemaakt. Het morele vingertje is afgebroken; wat overblijft is pure, naakte hypocrisie.

Conclusie: De Gevaarlijke Illusie van Superioriteit

De geopolitieke blindheid van onze leiders is niet slechts een intellectuele tekortkoming; het is een existentiële bedreiging. Zolang we weigeren de wereld te zien zoals hij is – multipolair, complex en niet langer westerse gedomineerd – zullen we blijven falen. We bouwen geen bruggen meer, we bouwen muren van sancties en morele superioriteit. En zoals elke ingenieur weet: als je de fundamentele krachten van de natuur (of in dit geval, de geopolitiek) negeert, is het niet de natuur die breekt, maar is het jouw constructie die instort.

Deel 4: Voorbij de Mediabubbel – De Alternatieve Stemmen die de Wereld Wél Begrijpen

Als ik naar de Vlaamse televisie kijk of blader door Vlaamse media slaat de wanhoop me soms om het hart. Wat we voorgeschoteld krijgen, is geen journalistiek meer, maar een mengeling van amusement, oppervlakkige lifestyle en een aanhoudend, moralistisch vingertje. De zelfvoldaanheid van de Belgische mainstream media is een stille getuige van een gebrek aan correcte, uitgebreide en eerlijke berichtgeving. Ze vertellen ons wat we moeten horen, in plaats van ons te informeren over wat er werkelijk gebeurt. Het gros van de huidige journalisten zijn prutsers. Zowel van De Standaard, De Morgen, Knack, De Tijd enzovoort. Gedweeë jaknikkers die in hun illusoire bubbel leven en andermans belangen dienen.

> De kloof tussen dit binnenlandse discours en de harde, complexe globale realiteit is immens. Gelukkig leven we in een tijdperk waarin de gatekeepers van de traditionele media zoals DPG niet langer het alleenrecht op de waarheid hebben. Na decennia van kritisch lezen en kijken, heb ik een lijst samengesteld van enkele onafhankelijke bronnen zoals YouTube kanalen die de moed hebben om de wereld te analyseren zoals hij werkelijk is: een noodzakelijke toolkit voor elke burger die voorbij de Westerse onbetrouwbare mediabubbel wil kijken.

1. Geopolitiek, Realisme en de Multipolaire Wereld

Om te begrijpen waarom de NAVO-agressie in Oekraïne mislukte en waarom de EU faalt in zijn buitenlandbeleid, moet je luisteren naar analisten die verder kijken dan het Atlantische narratief. Zij begrijpen de concepten van *Realpolitik* en de opkomst van het Globale Zuiden.

- **Glenn Diesen:** Een onmisbare stem. Als academicus en geopolitiek analist legt hij feilloos uit waarom de unipolaire wereld voorbij is en hoe de Euraziatische integratie (BRICS, de Nieuwe Zijderoute) de toekomst vormgeeft.
- **The Cradle:** Voor wie de complexe dynamiek in het Midden-Oosten en het Globale Zuiden wil begrijpen, voorbij de westerse sanctieretoriek.
- **Neutrality Studies & Dialogue Works:** Kanaal die de noodzaak van diplomatie, neutraliteit en vrede benadrukken in een tijdperk van oorlogsophitsing.
- **Danny Haiphong:** Scherpe analyses over het Amerikaanse imperialisme en hoe dit de globale relaties verstoort.

2. Maatschappijkritiek, Imperialisme en de Menselijke Maat

De reguliere media reduceren complexe maatschappelijke problemen tot individuele schuldvragen. Deze denkers plaatsen de problemen in hun historische en systemische context.

- **Chris Hedges:** Een voormalig oorlogsjournalist van de New York Times die de morele en institutionele rot van het Amerikaanse (en bij uitbreiding westerse) imperium genadeloos ontleedt. Zijn analyses over de genocide in Gaza en de ondergang van de liberale democratie zijn van een zeldzame diepgang.
- **Rachel Blevins:** Onafhankelijke journalistiek die de mainstream narratieven durft uitdagen, met een sterke focus op burgerrechten en anti-oorlogsstandpunten.
- **Elvis Saravia & Freelensia:** Bieden vaak een perspectief van de 'gewone man' en onafhankelijke waarnemers in conflictzones, ver weg van de georkestreerde persconferenties in Brussel of Washington.

3. Economie, Systeemfalen en de Financiële Realiteit

Terwijl onze politici doen alsof de economische wetten niet voor hen gelden, onthullen deze kanalen de mechanieken achter de groeiende schuldenberg, de inflatie en de de-industrialisatie.

- **Finance Bureau:** Helder en data-gedreven onderzoek naar de financiële systeemfouten, de rol van centrale banken en de impact op de welvaart van de gewone burger.
- **Gain Theory & QuantumAxisYT:** Kanaal die diepgravend systeemdenken, geschiedenis en economische cycli combineren om te verklaren waarom onze huidige maatschappijstructuren falen.
- **smoothieX12:** Andrei Martyanov biedt vaak alternatieve, data-onderbouwde perspectieven op economische trends die door de mainstream economische pers worden genegeerd.

Van Passief Consumeren naar Actief Onderzoeken

> Het bekijken van deze mediabronnen is geen passief tijdverdrijf, zoals het kijken naar een Vlaamse sitcom. Het is actief, kritisch burgerschap. Het vereist dat je je eigen aannames durft loslaten en bereid bent om de ongemakkelijke waarheid onder ogen te zien. De mainstream media behandelt de kijker als een consument die vermaakt en gerustgesteld moet worden. Deze alternatieve stemmen behandelen de kijker als een volwaardig, denkend individu.

De waarheid ligt niet meer in de uitzending van het journaal om zeven uur. De waarheid moet je tegenwoordig zelf gaan halen, vergelijken en synthetiseren. Maar hoe doen we dat efficiënt in een tijdperk van informatie-overvloed? Hoe beschermen we onze soevereiniteit als denker?

Deel 5: De Uitweg – Kennis, AI en de Terugkeer van Soevereiniteit

In de voorgaande vier delen hebben we de onverbloemde waarheid onder ogen gezien. We hebben de diagnose gesteld van een land in stilstand, de zware economische en energetische rekening bestudeerd, de geopolitieke blindheid van onze leiders ontmaskerd, en de mainstream mediabubbel doorprikt. Het is een somber beeld. Maar als ingenieur weet ik dat je een machine niet repareert door alleen maar naar de rook te kijken. Je moet de moersleutel ter hand nemen, de motorkap openen en de fundamentele onderdelen vervangen.

De uitweg uit de Belgische en Europese malaise ligt niet in het wachten op een redder in de politiek. De uitweg ligt in een paradigmaverschuiving. Het ligt in de herovering van drie cruciale elementen: diepgaande kennis, de slimme inzet van nieuwe technologieën zoals AI, en de absolute noodzaak van soevereiniteit.

De Terugkeer naar Echte Kennis

De stagnatie van onze vooruitgang begint bij het niveau van ons onderwijs en de afkeer van de politieke klasse voor harde, technische kennis. Jarenlang is de nadruk gelegd op 'soft skills', managementtheorieën en abstracte diensten. Maar een land dat niet meer begrijpt hoe een elektriciteitsnet werkt, hoe een kernreactor warmte produceert, of hoe een supply chain functioneert, is een land dat zijn lot uit handen geeft.

De uitweg begint met het herstellen van het respect voor vakmanschap, exacte wetenschappen en klassieke kennis. We hebben ingenieurs, vakmensen en denkers nodig die de fysieke realiteit begrijpen, niet alleen financiële spreadsheets. Kennis is het fundament van elke beschaving die wil overleven.

AI als het Nieuwe Emancipatiewapen van de Burger

Velen in de gevestigde orde kijken met argwaan naar Artificiële Intelligentie (AI). En dat is logisch, want AI doorbreekt hun monopolie op informatie en narratieven. Voor de kritische burger is AI echter het ultieme emancipatiewapen.

De mogelijkheden die AI biedt voor degelijk bronnenonderzoek zijn immens. In plaats van afhankelijk te zijn van de samenvattingen van een hoofdredacteur, kan de burger AI gebruiken om complexe dossiers zelf te analyseren. Of het nu gaat om het doorgronden van de stagnatie in de eerstelijnszorg, het analyseren van de aanhoudende groei van de schuldenberg, of het verifiëren van geopolitieke claims: AI

fungeert als een krachtige research assistent.

Deze artikelenreeks zelf is een bewijs van wat er mogelijk is. Door AI te combineren met de levenservaring, de historische context en de kritische blik van een mens, kunnen we ideeën scherper formuleren en sneller verspreiden dan de traditionele media ooit zouden toestaan. AI vervangt niet het menselijk oordeel; het versterkt het. Het stelt ons in staat om de gatekeepers te omzeilen en direct tot de kern van de data door te dringen.

De Drie Pijlers van Soevereiniteit

Alle kennis en alle technologie leiden uiteindelijk naar één onontkoombaar doel: soevereiniteit. Een land dat niet voor zichzelf kan zorgen, is geen soeverein land, maar een vazal. Om het fiere België van weleer te laten herrijzen, moeten we inzetten op drie pijlers:

- **Energiesoevereiniteit:** We moeten stoppen met het ideologisch demoniseren van kernenergie. Het is de enige schaalbare, koolstofarme en betrouwbare basislast die onze industrie kan redden. Daarnaast moeten we inzetten op lokale energiebronnen en niet langer afhankelijk zijn van geopolitieke windstreken die ons vijandig gezind zijn.
- **Economische Soevereiniteit:** De de-industrialisatie moet een halt worden toegeroepen. We moeten terug durven produceren. Dit betekent het beschermen van strategische sectoren, het aantrekken van zware industrie, en het stoppen met het verkopen van onze kroonjuwelen aan buitenlandse conglomeraten. We moeten de 'koe' terugkopen.
- **Intellectuele Soevereiniteit:** Dit is de taak van elke individuele burger. Het betekent dat we weigeren ons moreel vingertje te laten drukken door een hypocriete EU. Het betekent dat we onze eigen buitenlandse politiek durven voeren, gebaseerd op vrede, diplomatie en win-win samenwerking (zoals met Rusland en het Globale Zuiden), in plaats van oorlogsophitsing. En het betekent dat we onze eigen media- en informatiedieet samenstellen, voorbij de bubbel van Humo en het journaal.

Deel 6: Als de EU écht dialoog wil, moet ze eerst de juiste houding aannemen

Redactioneel commentaar uit de Global Times - *Lees het origineel hier*

Terwijl de EU zich zorgen maakt over haar handelstekort, maakt China zich evenzeer zorgen over markttoegang, discriminerende onderzoeken en het groeiende aantal

unilaterale instrumenten dat tegen haar wordt ingezet. Onder het mom van "onderzoek" stelt de EU grensoverschrijdende eisen aan Chinese entiteiten voor uitgebreide en niet-essentiële binnenlandse informatie. Dit is reeds afgegleden van normale marktregulering naar een ongepaste inbreuk op soevereine grenzen. Ook dit zijn onderwerpen die in de dialoog tussen beide partijen thuishoren.

Op 27 augustus zei de voorzitter van de Europese Commissie, Ursula von der Leyen, tegen Franse bedrijfs- en politieke vertegenwoordigers op een evenement van de Mouvement des Entreprises de France: "Dialoog met China blijft noodzakelijk. Maar het moet resultaten opleveren... En als dialoog niet genoeg is, moeten we klaarstaan om onze instrumenten ten volle te benutten." Terwijl ze oproept tot dialoog, zwaait ze tegelijkertijd met de zware stok - dit klinkt minder als een onderhandelingshouding en meer als een ultimatum. We verwelkomen het oplossen van verschillen via dialoog ten zeerste, maar dialoog moet in de juiste geest worden gevoerd. Zwaaien met een stok terwijl je "dialoog" eist, zal China nooit intimideren.

Hegemonisme in plaats van vrijhandel

De bewering dat als dialoog faalt, er instrumenten zullen volgen, is in wezen een vorm van hegemonisme. De boodschap is duidelijk: China moet alle voorwaarden van de EU accepteren, of het gevecht aangaan. De EU zelf wordt geconfronteerd met de dreiging van hoge tarieven van Washington en koestert wrok over ultimatums van het type "accepteer het of het wordt vechten". Ook zij is een slachtoffer van hegemonisme. Maar betreurenswaardig genoeg, in plaats van zich resoluut op te stellen voor vrijhandel en tegen dergelijk gedrag, lijkt de EU het na te apen en onbewust een hegemonistische aanpak over te nemen. Dat is een teleurstellende evolutie.

Wat de EU "resultaten" noemt, draait grotendeels om haar handelstekort met China. De populariteit van Chinese goederen - inclusief tussenproducten - in de EU heeft geleid tot bezorgdheid bij de beleidselite over de "schok" voor lokale merken. Een handelstekort - normaal gesproken een gebruikelijk en neutraal fenomeen in de internationale handel - is zo herkadert als een probleem dat "moet worden aangepakt". Het feit is dat de Chinese invoer uit de EU blijft stijgen, zij het in een veel lager tempo dan de uitvoer naar de EU.

Er zijn drie hoofdredenen hiervoor: ten eerste is de technologische voorsprong van de EU verzwakt, terwijl de binnenlandse substitutie in China aan kracht heeft gewonnen; ten tweede produceren en verkopen steeds meer EU-bedrijven binnen China, waardoor "export naar China" effectief verandert in "productie in China"; ten derde heeft de EU zelf beperkingen opgelegd en de exportcontrole in

hightechsectoren zoals halfgeleiders aangescherpt. Dit alles toont duidelijk aan dat als de EU het tekortprobleem wil "aanpakken", ze niet met de armen over elkaar kan blijven zitten en wachten tot China een "uitgebreide invoerlijst" op een presenteerblaadje serveert.

De inbreuk op soevereine grenzen

Bovendien vertelt het handelstekort niet het hele verhaal van de handel tussen China en de EU. Terwijl de EU zich zorgen maakt over het handelstekort, maakt China zich evenzeer zorgen over markttoegang, discriminerende onderzoeken en het groeiende aantal unilaterale instrumenten dat tegen haar wordt ingezet. Onlangs concludeerden het Chinese Ministerie van Justitie en het Ministerie van Handel dat de grensoverschrijdende onderzoekspraktijken van de EU tegen Chinese entiteiten in haar onderzoek naar JD.com onder de Verordening inzake buitenlandse subsidies neerkwamen op onrechtmatige extraterritoriale jurisdictie, en dat "geen enkele organisatie of persoon zal voldoen aan of zal helpen bij de uitvoering van de onrechtmatige extraterritoriale jurisdictiemaatregelen van de EU".

Dit markeerde de tweede formele toepassing van de verordening, na de zaak van Nuctech op 15 mei. Deze ontwikkelingen tonen aan dat de EU, onder het mom van "onderzoek", grensoverschrijdende eisen stelt aan Chinese entiteiten voor uitgebreide en niet-essentiële binnenlandse informatie, wat reeds is afgegleden van normale marktregulering naar een ongepaste inbreuk op soevereine grenzen. Ook dit zijn kwesties die in de dialoog tussen beide partijen thuishoren.

De echte oorzaken van het Europese verval

Het probleem tussen China en de EU is geen falen van de dialoog; veeleer hebben sommigen in de EU een verkeerde mindset ontwikkeld. Achter de bluf schuilt een gebrek aan vertrouwen in het eigen vermogen van de EU om haar problemen op te lossen. De oorzaken van het afnemende industriële concurrentievermogen van de EU liggen binnen de EU zelf: een misleidend energiebeleid, onvoldoende investeringen in innovatie en rigide arbeidsmarkten.

De kanalen voor dialoog tussen China en de EU zijn altijd open gebleven. Het consultatiemechanisme voor handel en investeringen tussen China en de EU is opgezet, vier werkgroepen blijven met elkaar in gesprek, en meer dan 20 rondes van consultaties hebben substantiële vooruitgang geboekt. De uitnodiging voor de tweede bijeenkomst van het consultatiemechanisme voor handel en investeringen tussen China en de EU deze herfst is al lang geleden verstuurd. De overeenstemming die eerder dit jaar werd bereikt over een prijsverbintenismechanisme voor

elektrische voertuigen, toont aan dat verschillen niets zijn om bang voor te zijn. Zolang beide partijen ze met oprechtheid en respect benaderen, kunnen ze altijd manieren vinden om hun verschillen door middel van gezamenlijke inspanningen naar behoren op te lossen.

Twee paden voor de toekomst

Ondertussen is er voor de EU geen gebrek aan alternatieven. Net toen de spanningen tussen China en de EU opliepen, sloten China en Zwitserland de onderhandelingen af over de upgrade van hun bilaterale vrijhandelsovereenkomst. De bilaterale handel is in het decennium sinds de oorspronkelijke overeenkomst van kracht werd, met meer dan 60 procent gegroeid. Na de upgrade zal 99,8 procent van de Zwitserse export naar China onder nulpercentages vallen, waarbij 77,5 procent van de goederen onmiddellijk bij de inwerkingtreding van de overeenkomst in aanmerking komt voor douanevrije behandeling.

Aan de ene kant kan de handelsstroom snel krimpen nadat tarieven zijn opgelegd en beperkingen en onderzoeken zijn ingevoerd; aan de andere kant kan de samenwerking blijven uitbreiden wanneer barrières worden verlaagd en de markttoegang wordt verbreed. Met deze twee paden voor de EU, is het niet moeilijk om te bepalen welke het beste dient in haar eigen belang. Een werkelijk competitieve EU zou markten moeten winnen door efficiëntie en innovatie te verbeteren, in plaats van voortdurend barrières op te werpen om alleen maar te bewijzen dat ze nog steeds "instrumenten" tot haar beschikking heeft.

Wederszijds respect, gelijkwaardigheid en wederzijds voordelige samenwerking zijn de principes die de betrokkenheid van China bij de EU leiden. Concurrentie tussen China en de EU is normaal, maar het mag geen kwaadaardige concurrentie zijn; het moet regelsgebaseerde concurrentie zijn. In de concurrentie moeten beide partijen zich bewegen naar nieuwe ruimtes voor samenwerking en een pad van win-win resultaten, in plaats van hun toevlucht te nemen tot het onderdrukken van elkaar of afstevenen op een handelsoorlog.

Als de EU oprecht dialoog wil, moet ze gelijke oprechtheid tonen: voorwaarden kunnen eerst worden besproken, maar er is geen noodzaak om eerst ultimatums te stellen; zorgen kunnen volledig worden geuit, maar de zorgen van de andere kant moeten ook worden gehoord. De deur voor de dialoog tussen China en de EU is altijd open gebleven. Voordat de EU erdoorheen stapt, moet ze echter eerst de juiste houding aannemen.

Conclusie: De Fakkel Door Geven

Als 79-jarige heb ik de gloriedagen van de Belgische industrie meegemaakt. Ik heb de kerncentrales zien verrijzen en de schepen de haven zien verlaten. Ik heb ook gezien hoe het allemaal systematisch werd afgebroken door een klasse van bestuurders die de weg kwijt is. Het is moeilijk om aan te zien, ja. Maar het is niet onomkeerbaar.

De middelen om de achteruitgang te stoppen en de vooruitgang te herstellen, zijn er, maar laten we niet naïef zijn: we hebben de technische kennis op maatschappelijk niveau grotendeels verloren. Ons overgesubsidieerd onderwijssysteem is ondermaats, met een bijna volledige afwezigheid van de cruciale STEM-vakken en met intellectuele luiheid als hoofdkenmerk. Onze technische kennis, gedrevenheid, ambitie en wilskracht zijn systematisch uitgehold. We kunnen vandaag de dag niet meer terugvallen op een nieuwe generatie vakmensen en ingenieurs die de fysieke realiteit van productie en techniek begrijpt.

Wat we wél hebben, zijn de nieuwe tools zoals AI, en de alternatieve netwerken om de waarheid te verspreiden. Maar technologie alleen redt ons niet; we moeten eerst de menselijke kennis, het vakmanschap en de drang om daadwerkelijk iets te produceren herstellen. Wat ons ontbreekt, is de politieke wil om het onderwijs en de industrie fundamenteel te hervormen, en het collectieve lef om de touwtjes weer in eigen hand te nemen.

De uitweg is er, maar het vereist een keiharde strijd om de verloren kennis en ambitie te heroveren. Onze technologische achterstand ten opzichte van China is er een van generaties. We moeten ons geen illusies maken. Maar laten we tenminste stoppen met het voortzetten van de achteruitgang, en beginnen met het heropbouwen van ons fundament. Laten we België terug fier maken.

Wie van de Westerse gemanipuleerde pers heeft er over de belangrijke SCO meeting in Shanghai geschreven?

Russian President Vladimir Putin and Chinese President Xi Jinping met in Bishkek ahead of the Shanghai Cooperation Organization summit, putting the growing Russia-China partnership in the spotlight. Putin said bilateral cooperation was developing successfully across all areas, while the two leaders showcased closer ties amid major global tensions. With India, Iran and other key powers also attending the SCO summit, the meeting highlighted the shifting balance of power beyond the West.

https://youtu.be/nPPzCsgZmDQ